

New York kom till Stöde för en kväll

RECENSION

Stöde kyrka:

New York, New York

Melinda Paulsen, mezzosopran, Sebastian Manz, klarinett, Janis Olsson och David Schultheiss, violin, Wen Xiao Zheng, viola, Katerina Gianitsioti, cello, Mona Kontra och Lars Jönsson, piano
Musik av: George Gershwin, Antonin Dvorak, Amy Beach med flera.



Violinisten Wen Xiao Zheng är liksom övriga i årets stråkensemble en musiker på ypperlig nivå.

Om torsdagkvällen var allvarets var gårdagen glädjens när Stöde musikvecka hyllade New York; smältdegeln som sjuder av fart, fläkt, förväntan och framåtanda. Lars Jönsson gör dig research för att skapa sina teman, och lyckas inte bara koppla samman allt utan även ge publiken många nya bekanskap bland tonsättare.

Visst fanns också mörka stråk, som när Melinda Paulsen gav de svarta slavarna

röst i spirituals av Henry Burleigh, den förste svarte som fick högre musikutbildning. När hennes stora, bronsklingande stämma vällde fram som vågorna i den vida flod hon beskrev blev det rent gripande. Men hon sjöng också flammande romantik av Amy Beach – med en lika flödande Mona Kontra – och var komisk och utstuderat sce-

nisk i William Bolcoms Cabaret songs; som nedstigen från Broadway och med mycket glimt i ögat.

Lars Jönsson var svängig och känslfull i preludier av George Gershwin, som kanske bäst av alla fångar New Yorks puls och ständiga verksamhet. I musik av den 104-årige Elliott Carter (som haft 14 uruppföran-

den sedan han fyllde 100) visade Wen Xiao Zheng åter sitt fylliga, djupa och gedigna violaklang.

I Steve Reichs minimalistiska "New York counterpoint", hade Sebastian Manz spelat in tio av de elva klarinettstämmorna och spelade solostämman live. Det blev en ljudinstallation där rymdålderns svävande, enträgna signalpulser bytte av små temakrumelurer, effektivt och fascinerande. Istället för ett uruppförande av honom – som visade sig för långt för detta redan välmatade program – hade han arrangerat musiken till Fred Astaire-koreografin "Walking the dog" för hela ensemblen och spelade själv svängig jazzklarinet.

Årets stråkkvartett är måhända den bästa någonsin. Dvoraks amerikanska kvartett, opus 96, inspirerad av vännen Henry Burleigh och hans folksånger, är som all

Dvorakmusik ett skafferi dignande av öronläckheter. Men musikernas fantastiska ensemblespel och mångfald av idéer gav den dessutom liv, lyster och lätthet och gjorde den till ett kalejdoskop av musikaliska meningsfullheter. En höjdpunkt under denna höjarkväll.

Som tidigare under veckan är alla dessa musiker imponerande i sin detaljskicklighet och sitt finstiltade musikaliska handarbete, och när de spelar så andlöst svagt utan att glöden någonsin falnar. Men denna kväll kunde man också lägga till humorn, avspändheten, lekfullheten och munterheten.

Nog var detta en bild av New Yorks många ansikten. Staden som inte ligger i Amerika utan i världen, och där låg även Stöde i går.

Susanne Holmlund

Publicerad 28 juli 2012
Uppdaterad 30 juli 2012

SUNDSVALLS TIDNING



Violasten Wen Xiao Zheng är liksom övriga i årets stråkensemble en musiker på ypperlig nivå. Fotograf: Mattias Myde

New York kom till Stöde

Recension Stöde kyrka New York, New York Melinda Paulsen, mezzosopran, Sebastian Manz, klarinett, Janis Olsson och David Schultheiss, violin, Wen Xiao Zheng, viola, Katerina Giannitsioti, cello, Mona Kontra och Lars Jönsson, piano Musik av: George Gershwin, Antonin Dvorak, Amy Beach m fl

Om torsdagkvällen var allvarets var gårdagen glädjens när Stöde musikvecka hyllade New York; smältdegeln som sjuder av fart, fläkt, förväntan och framåtanda. Lars Jönsson gör diger research för att skapa sina teman, och lyckas inte bara koppla samman allt utan även ge publiken många nya bekanskapelser bland tonsättare.

Visst fanns också mörka stråk, som när Melinda Paulson gav de svarta slaverna röst i spirituals av Henry Burleigh, den förste svarte som fick högre musikutbildning. När hennes stora, bronsklingande stämma vållde fram som vågorna i den vida flod hon beskrev blev det rent gripande. Men hon sjöng också flammande romantik av Amy Beach – med en lika flödande Mona Kontra – och var komisk och utstuderat scenisk i William Bolcoms Cabaret songs; som nedstigen från Broadway och med mycket glimt i ögat.

Lars Jönsson var svängig och känslfull i preludier av George Gershwin, som kanske bäst av alla fångar New Yorks puls och ständiga verksamhet. I musik av den 104-årige Elliott Carter (som haft 14 uruppföranden sedan han fyllde 100) visade Wen Xiao Zheng åter sitt fylliga, djupa och gedigna violaklang.

I Steve Reichs minimalistiska "New York counterpoint", hade Sebastian Manz spelat in tio av de elva klarinettstämmorna och spelade solostämman live. Det blev en ljudinstallation där rymdålderns svävande, enträgna signalpulser bytte av små temakrumelurer, effektivt och fascinerande. I



stället för ett uruppförande av honom – som visade sig för långt för detta redan välmatade program – hade han arrangerat musiken till Fred Astaire-koreografin "Walking the dog" för hela ensemblen och spelade själv svängig jazzklarinet.

Årets stråkkvartett är måhända den bästa någonsin. Dvoraks amerikanska kvartett, opus 96, inspirerad av vännen Henry Burleigh och hans folksånger, är som all Dvorakmusik ett skafferi dignande av öronläckheter. Men musikernas fantastiska ensemblespel och mångfald av idéer gav den dessutom liv, lyster och lätthet och gjorde den till ett kalejdoskop av musikaliska meningsfullheter. En höjdpunkt under denna höjdarkväll.

Som tidigare under veckan är alla dessa musiker imponerande i sin detaljskicklighet och sitt finstilla musikaliska handarbete, och när de spelar så andlöst svagt utan att glöden någonsin falnar. Men denna kväll kunde man också lägga till humorn, avspändheten, lekfullheten och munterheten.

Nog var detta en bild av New Yorks många ansikten. Staden som inte ligger i Amerika utan i världen, och där låg även Stöde i går.



Susanne Holmlund

060-197278

susanne.holmlund@st.nu